



Андрея Илиев

Детектив в зоната на здрача

И човекът бе сътворен
от Създателя.
И бе сътворен
еретик,
за да има
с кого да спори
Създателят.

Дияна Кудева

1

– Не, не и не!

Мария стоеше сред спалнята и стискаше почервеняла юмруци, а Ник бе зает с отговорна задача – събличаше я.

– Слушай, миличка... Хайде. За последен път днес...

– За последен? Но ти вече три пъти ме мъкна в спалнята! О, боже мой! Какво наказание!

Ник най-после успя да се справи с ципа на полата и тя се скупчи в краката ѝ. Поглади с гладен поглед дългите ѝ крака, а ръцете му заработиха по сутиена.

Мария притвори очи и след няколко целувки по врата и ушетата замърка. Ръцете ѝ се отпуснаха. Червенината по лицето ѝ остана, но тя вече имаше за причина друго.

– Ник...

– Какво? – попита той, дърпайки я към леглото. – Само не почвай оная песен.

– Каква песен?

– Че си бременна.

– Ама аз наистина...

– Нали ти написах чек за аборт! – настръхна той.

– Добре де. Ще отида. Аз за друго... Бензиностанцията работи добре, нали?

– Коя?

– Онази... дето я откри она...

Двамата тупнаха на постелата. Ник завря лице между гърдите ѝ и мигом сложи ръце на бикините ѝ.

– Ник...

– То е водостанция.

– Няма значение. Нека ви стана съдружник.

Той се опита да свали вратовръзката си, без да изпуска от устата си зърното на гърдата ѝ и естествено, не успя. Тогава предпочете да остави вратовръзката, отколкото да изпусне плячката и се зае с ризата.

– Нека бе, Ник!

– Какво? – изломоти той с пълна уста и вече гол до кръста.

– Да ви стана съдружник.

Ник се отлепи за частица от секундата от нея, защото иначе не

можеше да свали панталона си и за да не хайлазува устата му, рече:

– Нямах пари.

– Имам – измяука тя.

– Е, две-три хиляди не оправят нещата – каза той бързо и се гмурна за обхождане на тялото ѝ.

– Аз имам петдесет хиляди марки.

Близко десетина секунди Ник целува с вдървени устни корема ѝ, докато мозъкът му оглеждаше това петдесет хиляди от всички страни.

– Петдесет? Хиляди? Марки?

Той бавно надигна глава и потърси очите ѝ.

– Толкова – отговори тя спокойно.

– Боже мой! Петдесет бона! Ти имаш петдесет бона?

– Имам.

Ник скочи от леглото, отиде до вратата в търсене на необходимата дума, направи още две обиколки, докато я намести между зъбите си и изстреля като балистична ракета.

– Откъде?

Мария се позабави, но отговори твърдо:

– Пестя.

– Пестиш ли? – разколеба се той.

После размисли и се втурна гол към приемната. Върна се с елката и започна да смята с нея прав. Мария лежеше с ръце на тила и го гледаше доволна. Той чукна за последен път и рече съкрушен:

– Ако е истина, ти трябва да си мъртва.

Тя побледня и повтори учудена:

– Мъртва ли?

– Мъртва. – И поясни: – От глад.

Мария се съвзе и се засмя. Ник пусна елката и скочи отгоре ѝ. Седна на корема ѝ, хвана я с ръце за гърлото и изрева:

– Кучко!

– Ник... – изхриптя тя изпод обръча на пръстите му. – Недей... Нали знаеш – бременна съм.

В този момент телефонът в приемната иззвъня.

– С кого се чукаш? – изсъска Ник. – Аз те пазех.

Очите ѝ изскочиха навън – дали от стискането, дали от учудване, божа работа.

– С кого я вършиш, мръснице? За пари, а?... Бременна била. От кого?

Телефонът пак иззвъня. Ник нададе ухо и замръзна раздвоен.

- Ник... – изхърка тя побеляла.
- Ей сега ще се върна, за да те довърша – закани се той и стана.
- Ало, Ник!...

Коцето. Едва не го изпсува.

- Трябва да дойдеш веднага при мен!
- Е, чак пък веднага... – промърмори Ник.

Но тревогата на Коцето го жегна и той се отърси от мисълта за спалнята и голата развратница там. Малкият никога не му бе говорил с такъв глас.

- Чуваш ли?... Бързо!
- Абе я кажи нещо свястно.
- Караразбойников го няма!
- Голямо чудо.
- Слушай...

– В тоалетната провери ли? – пресече го Ник. – Той като влезе там, се забравя.

- Ник, няма масто за шегги. Идваш ли?
- Имам работа – почеса се по врата той.

Коцето май се уплаши.

– Сутринта тук бяха четирима араби. Предлагаха му двайсет милиарда за капките.

- Смятай, че е заминал за Хаваите!
- Какво ще прави там?
- Ще пръска двайсетте милиарда, какво!
- Но той им отказа!

Ник засече с пачка долари на кривото гърло. След няколко опъвания на врата, от които изпукаха чак ставите на краката му, той успя да издаде звук, приличен на изпускане на балон.

- Значи са го взели в лудницата.
- Тръгваш ли?... Има и нещо друго.
- Да не е отишъл до някое кафене наблизко?
- Абе какво кафене! Той беше заключен.

– Ха! – изненада се Ник. – Ти така ли тормозиш хората, които работят за теб?

- Той искаше така – да не го безпокоят, докато ме няма.
- Кога го видя за последен път?
- Към един часа. Когато си отидоха арабите.
- Как беше?
- Особен. Дрънкаше едни...

Ник изсумтя. Че тоя тип бил ли е нормален?

– Бил от бъдещето... Дошъл да ускори развитието ни... Но сме били тъпи и бавноразвиващи и мислел да ни зареже...

– Добре, идвам!

Той постави слушалката замислен. Облече дънките си и надникна бос в спалнята. Мария оправяше леглото приведена. Ник застана на вратата, загледан в облицованите ѝ с пенъора форми и рече разколебан:

– Аз май трябва да прескоча до Коцето.

Тя мълчеше.

– А ти си помисли... – закани се той.

2

Къщата – бяла и гиздава като бебе – кротуваше в дъното на разцъфналия в зеленина двор. Ник влезе в сенчестия тунел от лози и облекчено избърса потта от челото си. Вратата не беше заключена и затова не се възползва от звънеца. Пък и доколкото знаеше, в компанията на Караразбойников и Рошльо рядко се мотаеха същества от женски род, та опасността да налети на нещо недосъблечено или необлечено бе равна на вероятността да срещне ожадняла бяла мечка или стадо гладни пингвини.

Холът бе разхвърлян и поне седмица неметен. На телевизора, освен вазата с изсъхнали карамфили, имаше към половин пръст прах. На масичката десетина мухи раздражено спореха колко са смачканите фасове в препълнения пепелник.

Долу-горе същото бе и в кухнята – само мухите бяха със стотина повече.

Пердетата в спалнята бяха дръпнати, а леглата неоправени. Нощната лампа на Коцето светеше и в светлината ѝ като огромно лале цъфтеше разтворена и обърната с кориците нагоре книга.

Оставаха му още три врати. Едната бе отворена. Стари дрехи... буркани... вехтории... Килер. Ник я затвори и бутна другата. Любимото заведение на Караразбойников – тоалетната. Явно бе дошъл в един от промеждутъците, в които той не я използваше. Ник решително сложи ръка на бравата на вратата в дъното.

Огромна стая – дълга и с висок таван. Сигурно е била пристроявана допълнително към къщата. Няколко компютъра мълчаха с угаснали екрани. Останалото бе безкрайни рафтове с колби, клетки с бели мишки и връщи стъкленни инсталации с циркулиращи в тях разноцветни течности.

Нямаше никой.

Ник прекоси с досада цялото помещение и спря пред бюро от метални тръби и стъклопласт. Отгоре му бяха разхвърляни листи, тетрадки, книги и дебела почти колкото трабант библия. Той я взе и си представи Караразбойников заврян в нея. Не му приличаше... Ник се изхили злорадо и посегна. Измежду кориците ѝ стърчеше лист машинописна хартия. Разтвори я – говореше се за Рождеството Христово. Белият лист бе изпълнен с изчисления, а най-отдолу се цъкеше, опасно няколко пъти с дебели кръгове, числото 15,03. После тире и „Юдея!!!“

Ник се повърна и едва не се изплю от яд в някоя от стъклариите на Караразбойников. Седна раздвоен в хола, запали цигара и разгони кълбото мухи по масата.

Колко пъти бе казвал на Коцето, че трябва да му пришият на това изсушено черво Караразбойников един пазач. Че бе улав, беше. Но че бе изобретател, беше. Ник вече три месеца караше колата си с чешмяна вода и неговите капки. А вече два месеца получаваше и по пет хиляди долара от печалбата на водостанцията. Да-а... Хората скъсани обувки крадат, че една такава златна кокошка като него... Ама Коцето – формулата била в банков сейф, дори Караразбойников не можел да я запомни.

Ха сега го търси... Дали Коцето има право на достъп до сейфа? Остава да няма... Сбогом, мечти.

Той изсумтя обезпокоен. Сети се и хвана телефона. Янко, ченгето на хотела, бе на поста си.

– Помниш ли, че преди осем месеца те черпих една гроздова?

– Знаеш, че в училище не обичах историята – изръмжа Янко.

– Имаш шанс да изпиеш още една на моя сметка – обеща Ник.

– Ненавиждам фантастиката.

– Е, добре – въздъхна примирен Ник. – Обади се на Данчо от бара да запише едно питие в сметката ми.

Чу се нещо средно между излайване и трошене на кокоши кокали. После Янко докладва кратко:

– Наздраве.

– Ей! А работата?

– Слушам.

– Коцето да е идвал нататък? – запита с надежда Ник.

– Не.

– Придружен от един смотаняк...

– Казах не.

– Хм... – млясна Ник. – Араби някакви да се мотат там?

– Има пет-шест парчета.

– Сигурен ли си?

Малко му светна пред очите.

– И още как – преглътна Янко нещо – ракията ли, чашата ли, божа работа. – Заели са четири етажа.

– Да не са с харемите?

– Ами... Събраха куцо и къораво от нашите гвардейки.

– Блазе им – преглътна Ник. – Значи Коцето не е минавал към хотела?

– Казах ти вече.

Затвори телефона и се почеса по главата раздвоен. Половината му същество го дърпаше към кантората и Мария, половината настояваше да почака.

Нямаше сияйни спомени от срещите си с араби. Като „червена ба-рета“ бе освобождавал заложници от палестински терористи и някъде по гърба му още личаха белезите от два куршума. Няколко години след това бе разтървявал трима студенти от Либия и при студено време още го щракаха кокалчетата на ръката, изранени тогава до кръв от коравите им глави.

Не вярваше тия да са с по-меки. Доларите бронират здраво. Араби... Майка му стара!

Ник излезе на двора, походи напред-назад по алеята, колкото да залъже втората си половина, че прави нещо в неин интерес, сложи белег на вратата и решително се измъкна на улицата. Тя бе пуста и напечена като Сахара. Почти, защото някаква синя браква на петдесетина метра надолу разваляше пейзажа. Но това, което привлече вниманието му, бе друго – църквата отсреща. Тя бе стара, с жълти като разядени зъби камъни и с червеникави, печени сигурно по времето на Александър Македонски керемиди. Вратата ѝ бе отворена и Ник, вземайки предвид материала, с който боравеше, прецени, че Коцето и Караразбойников са достатъчно гламави да прескочат и там.

Почти тъмно. Мирис на история. И мравки по гърба. Ник почака очите му да посвикнат със сумрака и направи още няколко крачки вътре. В дъното клечеше с прибрани до брадата си длани дребно попче и мрънкаше нещо несвързано. Когато стъпките отекнаха зад гърба му, то скочи стреснато.

– Здравсти, приятел – кимна му Ник.

– Бог да те благослови, човече божи.

– Какво правиш? – тупна го той по гърба доста силно и свойски.

– Моля се за опрощение.

Ник се завъртя, огледа иконите, спря по-дълго пред централната икона на Света Богородица и изхъмка скептично:

– Абе молиш се... Тая не била грозна.

Отчето хлъдна и закова втрещен поглед в устата му.

– Нали те виждам – целият си мерак. А където няма мерак, избили са младежки пъпки. Големи мераклии сте всички чернокапци...

– Господине!

– Айде, не се докачай!

И пак го тупна. Но ударът вместо по гърба, попадна във врата и след два празни хода на ченето си, попчето успя да попита жално:

– Но вие... за какво дойдохте, господине?

Ник се почеса по врата затруднен.

– Как за какво?... А, да побеседваме.

– Относно какво? – не повярва отчето и озадачено го измери с очи.

– Ами за християнството.

Бръчките по челото му се изгладиха.

– О, това е богоугодно! Вие отсреща ли живеете?

Ник се изкашля, но призна:

– Понякога.

– И друг идва от тази къща да беседваме.

Ник повдигна вежди:

– Кой?

– Един такъв нищ... Беден човек.

– И кльошав?

– Слаб е – радостно закима попът. – Сигурно много пости.

Ник се ухили злорадо.

– Той ли? Голям чревоугодник е, отче, но червото му е право и каквото хапне – в кенефа.

Свещеникът набърчи чело и подхвърли:

– Изразявате се доста грубо, господине.

– Затова търся Бога, отче. Загубяла е душата ми. Хм... И какво си приказвахте с приятеля ми? За жени ли?

Попчето почервеня като хлапак, хванат на буркана със сладкото.

– Боже мой, какви жени! Той не харесваше някои неща в християнството и мечтаеше да ги оправи.

– Да ги оправи ли? – промърмори Ник. – Не го виждам като писач на жития и трактати.

– Какви жития! Какви трактати! Той искаше да подмени Христос!

Ник зяпна като риба на сухо.

– По същия начин реагирах и аз, господине.

– И защо, по дяволите?

– За Бога, не споменавайте рогатите – прекръсти се бързо свещеникът.

– Няма – обеща Ник.

– Заради отношението на християнството към науката. Той казваше, че ако човечеството се е занимавало сериозно с наука през десетте века Средновековие, сега да е овладяло близките галактики.

– И как смяташе да извърши това богоугодно дело?

– Как богоугодно!

– Добре де... – махна нервно с ръка Ник. – Как?

– И аз го питах това, но той само се подсмиваше.

Ник направи две обиколки около попа и попита:

– Мяркал ли се е днес?

– Не, господине. Откак оня висна пред къщата, не.

Ник застина, вдървено обърна лице към него и попита само с устни:

– Какво?

Попчето гордо приближи до прозореца и заби пръст в стъклото.

– Виждаш ли го? Оня в синия фиат.

– Е? – почеса се по брадата Ник.

– От вчера следобяд виси тук.

– Ами виси си. Може някое маце да следи.

– А, не! Очите му изтекоха да зяпа вашата къща. Сутринта наднича и през оградата.

– Тъй ли?

– Тъй... А на вашия приятел му казах, че не може да се подмени Сина Божий. Той е неповторим. И сега ми иде на ума, господине: колко двойници на различни исторически личности има! Лъжеивайло, Лъжепетър... Но нито един Лъжехристос!

Ник завърши решително с чешенето на брадата си, махна с ръка и тръгна към изхода, явно най-малко настроен за теологични спорове...

3

Пое бавно и лениво към колата. Шофьорът, жилив и мургав, бе почти увиснал от кръстта навън и махаше небрежно с длан под носа си, за да се разхлади. Мина толкова близо до него, че лакътят му се отърка в рамото на она. Направи още крачка, спря, извърна се рязко и свойски попита:

– Разпалил си се, а? Да не си ял люта чушка?

– А? – хлъцна той.

Десният юмрук на Ник описа къса дъга и се стовари в лицето му. Мургавият плясна като скъсан жартуер на двете предни седалки.

Ник се огледа, махна към църквата, откъдето попчето сто процента наглеждаше прилежно енорията си. Избута она на другата седалка и се настани на неговото място.

На барчето, до лоста за скоростите, се кипреше малък никелиран пистолет. Жабката беше празна. На задната седалка имаше голям сак. Отвори го – охоо! – беше пълен с бутилки бира.

– И студена! – възнегодува Ник.

Запали колата и я подкара. От тръскането собственикът се посъвзе, отвори с усилие очи и се опита да се надигне.

– Рано е – предупреди го Ник.

Излезе корава глава – вместо да се вслуша в приятелския съвет, посегна към облегалката. Наложил се да го цапне още веднъж.

Отби към градския парк. Избра една скапана алея с поне по една дупка на квадратен метър и спря чак в дъното ѝ. Угаси двигателя и излезе. Отвори вратата и великодушно разреши:

– Ей, черньо! Излизай.

Май го бе поударил по-силно, отколкото трябва, защото она не мръдна. Ник въздъхна, хвана го за яката на блузата и го изтегли на тревата. От тупването на земята шофьорът изохка, поотвори очи, но като видя Ник, побърза да ги затвори.

– Е, де! Няма да те бия вече.

Пребърка джобовете му. Петдесетина лева, кибрит и две снимки – на Коцето и Караразбойников.

– И защо ти са тия грозотии? – бутна го с крак Ник.

Не мръдна.

Той отиде до колата, отвори сака, взе една бира и когато се обърна,

трябваше отново да вкара в действие юмруците си. Олюлявайки се, шофьорът тръгна към него с намерение да се бие. Ник премести бутилката в лвата си ръка, изчака го да приближи и го плясна педагогично по бузата.

– Я по-кратко!

И после съвсем непедagogично го удари в корема, седна на предния капак на колата и отпи от бирата, без да изпуска от очи зяпналия си противник. Изпразването на бутилката вървеше долу-горе паралелно с пълненето на дробчетата с въздух.

– Е? – хвърли шишето в тревата Ник. – Имаш ли да ми кажеш нещо?

– Мамка ти... – изхриптя чернъто.

– Лошо момче – закани му с пръст Ник. – Има ли замесени чернилки в тоя батак?

– Върви на майната си!

– Кога видя за последен път тия двамата?

Шофьорът отвори уста да изрази поредното си намерение относно майка му, но Ник го спря с ръка и предупреди нервно:

– Остави родителите ми на мира... Шейховете от хотела ли те наеха?

– Абе, ходи се чукай!

– Е, приятел, прекали! Честна дума. Исках с добро,ама...

И той се надигна, красноречиво разкършвайки рамене.

Сега шофьорът протегна ръка.

– Добре де, добре... Те ме пратиха.

– Тъй... А тия двамата?

– От два дни не са излизали от къщата.

Ник прехапа устни. Огледа критично мургавия. Ами да, Коцето щеше да е последния скапаняк, ако не се отървеше от тоя плужек...

– Слушай, нали нямаш нищо против, ако ти ползвам още малко колата?

– Не я давам!

Късно. Ник се настани, включи двигателя и помахаша иззад стъклото с достойнството на източноевропейски генерален секретар...

4

Отново вървеше под асмите. Попчето сигурно пак се звереше от църквата и отмяташе минувачите по улицата. Ник огледа вратата и разочаровано изхъмка: белегът си стоеше непокътнат, вратата следователно не бе отваряна, а още по-следователно – Караразбойников и Коцето не бяха се връщали. Да влиза или да не влиза? Той обърна поглед към напечената до червено улица, после към вратата и съобрази, че вторият вариант предполага бира в хладилника, кресло и сянка. Уморено и примирено отбеляза, че когато Коцето реши да изчезне и един батальон кривокраки дяволи не биха го открили. Друго... Други доводи не бяха нужни и Ник влезе в къщата.

Взе една астика от кухнята и тъй като компанията от стотината мухи определено не му хареса, насочи се към спалнята. Влезе, вирнал глава и вперил очи в изпразвящата се кутия, намери пипнешком креслото и се тръшна в него.

Когато къркоренето в алуминиевата банка спря, той я свали, въздъхна доволен и тупна длани по облегалките. В следващия момент хлъцна и замръзна с отворена уста.

На три крачки от него опънат по очи, с разперени напред ръце легеше Коцето. Изпод него към коридора тръгваше широка кървава пътека.

Ник се изправи като изхвърлен от пружина и пристъпи напред.

От гърба на Коцето стърчеше дълга стрела.

Той извади пистолета си и премина като тайфун през всички стаи.

Никой. Нямаше никой.

Отпусна ръце. Стоя застинал в коридора почти минута. Потръпна – краката му бяха в кървавата ивица. Механично се отмести и я проследи – водеше към килера. Килера? Нищо особено... Защо са го убили в килера? Там да са го издебнали?... Или нарочно?... Буркани с компоти, издънени терлици и проядени от молци балтони. И кръв, много кръв по пода. Оттук се е влачил като змия... Ник стовари юмуци в касата на вратата.

Взе още една бира от хладилника и се върна обратно в спалнята. Седна в креслото и се загледа втрънено в гърба на убития, където вече усилено бръмчаха рояк мухи. Тежко се протегна към телефона.

– Мария?

– Кой очакваше да е? – враждебно попита тя.

– Трябваш ми.

Мария изглежда се стресна от гласа му, защото помълча и рече кротко:

– Къде си?

– У Коцето. Бързай.

– Веднага, Ник.

Той върна слушалката на мястото ѝ и се отпусна в креслото. Е, добре. Кой беше убил Коцето? И то с лък... може и с арбалет. Специалистите по тия оръжия се брояха на пръсти. Ще трябва да провери... И защо? Къде беше Караразбойников? И има ли връзка между отсъствието на единия и убийството на другия? И още как, майка му стара! Какво му трябваше на тоя хлапак да се захваща с тип като Караразбойников... Двайсет милиарда. А той не, та не! Половината свят е готов да ти пререже гърлото за дващсет лева, па камо ли за дващсет милиарда долара... Стрела. Боже мой! Коце, Коце...

Ник подсмръкна. Отпи отново от бирата.

Тежко им – ще ги намери. И до шейховете ще стигне. Но първо ще натика лъка в задника на убицеца. И ще пие бира и ще го гледа как умира. Тежко му.

Да... да. Трябва да намери Караразбойников. Той е ключът в цялата история.

Вратата се отвори, сякаш къщата бе атакувана от група на червените барети.

– Ник!

Той се извърна и тихо рече:

– Тук съм.

Мария застана в очертанията на вратата разрошена, хубава и задъхана.

– Случило ли се е нещо?

И видя проснатия на пода мъж. Извика късо и сложи ръце на устата си. Лицето ѝ побеля.

Ник стана и ѝ посочи креслото.

– Седни тук. Ето ти пистолета. Ще те заключа отвън. Стреляй по всеки, който се опита да влезе. После звъни до полицията – аз ще бъда там.

На прага спря.

– Страх ли те е?

– Защо? – погледна го тя с разширени очи.

– Знам ли... Сама с... – Той не посмя да каже „труп“ и додаде: – С Коцето.

– Не. Не ме е страх.

Но трепереше...

5

Пътят му към полицейската картотека обаче се оказа осеян с трудности.

Първата, естествено, беше Дора. Тя веднага залепна като гербова марка с почти всичките си кокали по него и замяука:

– О, Ник... мили...

– Чакай... слушай...

– Все бягаш... Не мога да те видя...

– Работа, скъпа, работа... – уморено се опита да я отстрани той. –

Аз съм зает човек.

– А за оная кучка...

– Кучка ли?

– И то разпасана!

– Дора...

– Защищаваш ли я? – наежи се тя.

– Не мислиш ли, че някой може да влезе?

– Правим ли нещо лошо?

– Абе знам ли как ще се изтълкува...

Сякаш повика дявола – вратата се отвори и отвън нахлу онова отвратително ченге Василев. Ама така го стори, че двойката едва не нарасна на тройка.

– Какво става, по дяволите! – изсъска той, без да отдръпне залепналите си при сблъсъка за задника на Дора ръце.

– Знам ли – опита се да вдигне рамене Ник.

– Как не знаеш, бе!

– Долу лапите! – предупреди сурово Дора.

– Абе ти защо си тук?

– Ползвам картотеката – озъби му се Ник.

– Казах: долу лапите!

Василев неохотно отпусна ръце. Дора се отдръпна от Ник.

– Само чукаш мацките ни.

– Плащам си... – започна Ник.

Дора отвори широко очи. Василев се плесна по челото.

– Тук да не е бардак, бе!

– Плащам си за картотеката – поясни той. – Всяка година при това.

Имам право да я ползвам.

- Абе ти какво се месиш в чужди работи? – ядоса се Дора.
 - Аз? – зяпна полицаят.
 - Не можете се разбра – въздъхна Ник. – Аз ще видя тук нещо...
- И влезе в залата с компютрите.

Арбалетчиците бяха трима – Робин Худ, Кинг-Конг и Вазата. Първите двама бяха в затвора, навън беше само последният. Ник въздъхна облекчено и изкара данните му на принтера.

В предната стая телефонът звънеше на пожар, но ония двамата така ровеха в биографиите си и животинския свят на планетата, че не го чуваха.

- Хей – опита се да ги отклони Ник. – Може да е някой шеф.
- Вятър – успокои го Дора. – Оная кучка е. Трети път звъни.
- Коя?
- Мария.

И продължи да търси подходящо сравнение за Василев. Ник вдигна телефона.

- Най-после – изплака Мария.
- Какво има?
- Ник, той е тук!
- Кой? – стегна се той.
- Оня, приятелят на Коцето.
- Караразбойников? – ахна Ник. – Скоро ли се върна?
- Беше в килера.

Гласът ѝ трепереше като паяжина на вятър.

- Отиде до тоалетната и си влезе в лабораторията.
- Ами добре. Защо се тревожиш?

- Тя замълча.
- Ти нали ми каза, че в къщата няма никой.
 - Казах ти.
 - А този бил в килера.

Ник се почеса с досада по врата.

- Чакай... Той не влезе ли през вратата?
- Не. Беше в килера.

Такаа. Надникна в хола, после в спалнята. Вярно, в другите помещения не ходи, но нали белегът на вратата си стоеше?... Ник притвори очи.

- Абе ти да не си пила?
- Не съм. Ник... страх ме е.
- Скоро пушила ли си от оня треволяк?

- Преди три дни.
 - Още ли те държи?
 - Ник, ела.
 - Добре де, тръгвам.
- Беше на вратата, когато Дора изпищя:
- Ник, тръгваш ли си?...

6

Мария вече висеше на бравата отвътре и отчаяно конкурираше засъпано по опашката пале. Ник раздражен огледа вратата и още повече се ядоса като установи, че белегът пак си стоеше – никой не бе влизал или излизал отгук. Той отключи и хлъцна от неочакваната тежест – секретарката веднага увисна на врата му.

– Ник!... Ник!...

Сърцето ѝ пърхаше като врабче.

– Какво? – изсумтя той и се помъчи да направи пространство за гръкляна си.

– Пак влезе в килера!

Най-после успя да разкопчае ръцете ѝ и да я отстрани от себе си.

Изпука пръстите си и рече заканително:

– Сега ще го изкарам.

Е, не можа. Просто защото там нямаше никой. Провери лабораторията, спалнята, накрая и кухнята. Върна се бесен като ошипан бенгалски тигър и завря показалец в лицето на Мария.

– Слушай, докога ще ме разиграваш?

Тя объркано погледна към килера, после пак към него и почти изплака:

– Там влезе!

Той притвори очи.

– Не си ли спала? Или излизала?

– Ох, Боже!...

– И той не е влизал през вратата?

– Естествено, не – тропна безсилно тя с крак.

Ник тръгна към спалнята.

– Къде? – проплака Мария.

– И аз се чудя – санитарите от лудницата ли да ти извикам или буците от отрезвителното.

Приближи до прозореца и го огледа. Той беше отворен, но отвън трептеше прикована мрежа против мухи. Опита я – никъде не поддаде. Беше изключено човек да влезе отвън и да я прикрепи отново така здраво.

В тоалетната имаше квадратен отвор с метални жалюзи, измежду които трудно би изпълзяла хлебарка, камо ли човек, па бил той и

кльоцав като Караразбойников. И в този миг – когато си представяше как тоя бухенвалдски манекен се мъчи да подпъхне между тенекиите кирливата си кожа – Ник замръзна, осенен като Нютон. Ами да! Когато влезе и намери трупа на Коцето, белегът на вратата също бе недокоснат.

Ник плю юдно в тоалетната чиния и излезе навън.

Мина протоколно през лабораторията и кухнята, колкото да се убе-ди, че прозорците са затворени и през тях не може да се влиза или изли-за, когато ти се прище. Върна се към килера и още докато хвърли поглед на пода, изхъмка доволен.

В широката около петдесет сантиметра ивица полужасъхнала кръв освен мухи, имаше и три стъпки. Двете бяха обърнати навътре, а третата към стената. Следите бяха гладки, без грайфери, а слабият отпечатък в края на токовете показваше, че те са стари и изтрити отзад. Само един човек имаше толкова смачкани и износени обувки. Другото, което му направи впечатление, бе, че червената пътека започваше изпод перваза.

Ник измърка от удоволствие – главата му бе запълнена от един извод.

Тайна вратичка!

7

Ник протегна ръка към стената.

Ръката му влезе в тапета. Без звук, без да го скъса.

Очите му се разшириха.

Дръпна се назад стреснат. Тапетът и стената си стояха цели и непокътнати.

Ник облиза устните си и пак протегна ръка.

Дланта му влезе в стената без усилие и звук.

Той притвори очи, ощипа се с другата си ръка по бузата.

Предпазливо надигна клепачи.

Ръката му се виждаше до лакътя.

Започна да я издърпва назад като мърдаше пръстите си. Не усети нищо – сякаш нямаше тапети, тухли или дявол знае какво.

Хвана брадата си и усети как челюстите му потреперват.

Осенен от внезапна идея посегна към стените встрани. Колкото и да натискаше, пръстите му дори не успяха да разкъсат тапета.

Ник се втурна навън, озърна се диво в коридора и погледът му спря на нечии подпетени обувки. Грабна едната и се върна бързо в килера. Запрати я отсреща.

Нищо – обувката плясна звучно в стената и падна на кървавата пътека долу.

Той ахна и пристъпи. Колебливо протегна ръка.

Без звук, без усилие тя потъна до китката в тапета.

– Мария!

Тя изтропа в коридора.

– Виждаш ли я?

– Какво?

– Ръката ми!

Тя изгледа него, после стената и учудено констатира:

– До часовника.

Ник се дръпна като опарен, сложи пръстите си в устата и настървено стисна челюсти. Остра болка го накара да изохка. Трясна с юмрук стените от двете си страни – само дето си натърти кокалчетата.

– Я пипни тук – пожълтял рече той на Мария и ѝ посочи стената отсреща.

Тя се поколеба.

– Трябва ли?

И пристъпи страхливо. Устните ѝ висяха безпомощно, а коленете май се чукаха като оркестрантски чинели.

Ръката ѝ потъна в стената. Тя гледа няколко мига в тапета, който плътно обгръщаше китката ѝ, изпищя и отскочи към вратата.

– Какво ти става? – извърна се Ник.

– Нищо.

Но явно бе пред припадък.

– Защо пищис тогава?

Ник избърса с лакът изпотеното си лице, поколеба се и решително пристъпи напред.

– Къде? – извика Мария.

– Трай...

Първо изчезна ръката му, после десния крак. Главата... другото рамо... другия крак...

Първото, което му се наби в очите, бе слънцето – необичайно голямо и нажежено почти до червено. Под него, смазани от топлината му, клюмаха смачкани кирпичени къщички. В дворчетата, кафяви и мръсни, се мяркаха изпосталели жени. По улицата, крива и без грам асфалт, тичаха кучета и прасета.

Самият той стоеше пред срутена къща, от която бе оцеляла само вратата.

Ник най-после се размърда: с полудяло сърце прекоси уличката и хлътна в отсрещното дворче.

Разхвърляни дървени трупи. Сгърчена къща. Навес пред разпадане. Той се поколеба и избърса потта от челото си. Ръката му бе като чужда. Откъм навеса се чу шум и Ник направи крачка натам.

Талаш. Купчини талаш. Среден на ръст мъж в избеляла наметка, който изглаждаше с нещо като ренде сапа на една мотика.

– Хей, приятел – тихо подвикна Ник.

Оня стреснато вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Един дълъг миг на изучаване, после лицето му побледня. Първо закрещяха от ужас очите му, сетне и той.

Хвърли се към единия ъгъл, после към другия, залепи се към стената и без да отделя очи от Ник, започна да се промъква към изхода.

– Чакай – рече Ник. – Какво ти става...

Изврещя като коза и се метна навън, вдигайки прах.

– Чуден човек – уморено и като насън констатира Ник.

На улицата вече се бе събрала тълпа от двайсетина души. Ник

тръгна към тях, но те отстъпиха панически. Из дворовете се шураха уплашени хора, лаеха объркани кучета.

Той тръгна към една от къщите. Няколко жени запищяха, вързано агне се замая на въжето си.

В този момент ги видя: трима мъже в брони, шлемове с конски опашки и голи мечове. Те тичаха към него и селяните, добили кураж, се събираха след тях.

Обзе го страх. Гледаше ги като на забавен кадър и някъде нещо вътре в него крещеше неистово да се спасява.

Двамата бяха едри, големи мъже. Третият бе дребен, кльошав, с лък в ръцете. Него гледаше Ник – струваше му се толкова познат.

„Кой... кой е този?...“

„Бягай!... Бягаай!...“

Виждаше ликуващите очички на дребосъка. Ще го хванат... Усещаше мириса от потта на другите двама.

После в ушите му нахлу шума – виковете, тракането на броните, заканите, писъците, лая...

Ник се огледа стреснат.

И хукна. Към съборената сграда. Към оцелялата врата.

8

Беше в килера.

Мария го гледаше учудено.

– Ник, къде ходи?

Той се загътри задъхан със сетни сили до хола и се тръшна на дивана. Наля си с треперещи ръце голяма чаша перлова ракия и я изпи на един дъх.

Мария стоеше на вратата, захапала пръстите на дясната си ръка и го гледаше с очи, потънали в сълзи.

В главата му бушуваха урагани от мисли, картини и страх. Той вече съзнаваше, че е видял нещо необичайно, невъобразимо, страшно, нещо, което не би трябвало да види. Нещо божие, нещо дяволско, нещо нечовешко.

– Къде беше?

Оня, дребният. Кльошавият. Познатият. Караразбойников. С лък. Мале мила!

– Изглеждаш ужасно. Какво става?

– Какво ли? – изпъшка той. – Караразбойников. Той беше. И вече работи.

– Друга лаборатория ли има там? – ахна Мария.

– Вятър... – Той се стресна: – Да. Лаборатория – миналото на света.

– Ник, ела на себе си!

– Коцето каза... Вярно. Той бил от бъдещето.

Ник се разтрепери и пак се върна в хола. Пи отново, този път направо от шишето. Обзе го отчаяние – той вече разбираше какво е станало. И заплака.

– Не искам, не искам да знам! Искам да си остана същия! И света го искам такъв! Караразбойников! Гадино!...

Телефонът иззвъня. Мария посегна и го вдигна.

– Недей! – извика Ник със закъснение.

– Никой не се обади – обърна се към него тя.

Той приглади механично косата си и внезапно скочи. Изтропа в коридора, тресна външната врата.

Видя ги – огромна черна кола с матирани стъкла. От телефонния автомат до църквата подтичваше оня мухльо, от който бе взел кола назаем. Ник плю ядно на плочките и се върна обратно.

Мария я нямаше в спалнята.

Нямаше я и в кухнята, лабораторията, тоалетната...

– Мария! – извика той и се хвърли към килера.

Нямаше я и там.

Отново мина бежешком и викайки през цялата къща.

Никой. Нямаше никой.

Той спря леко задъхан пред вратата на килера и клекна. Там, в кървавата пътека, се виждаха следите от нейните токчета.

И преди да съобрази, че може да са от преди, когато я караше да пипа и тя, Ник се хвърли напред.

Блъсна се тежко в стената.

Натисна с пръсти. Удари с юмрук.

Засили се пак чак от вратата.

Стената бе здрава и твърда. Много твърда.

– Марииния!...

Епилог

Колимечков се кикоти като разгонена кобила.

– Тоя път няма да мине, Марлоу, няма! Скитник из вековете, а?... Много е, много!

В съда прокурорът и двама от съдебните заседатели се контузиха от смях. Те си взеха болнични и лежаха в къщи, а той първо изкара три месеца в психиатрията, после девет месеца в затвора. Имаше един труп и двама изчезнали и някой трябваше да опере пешкира. В случая – той. За укриване на факти и отклоняване на следствието.

След една година и седем дни Ник отново влезе в дворчето със сенчеста лозница. В градинките растяха повече плевели и бодли, отколкото цветя. Асмата явно не беше рязана, защото бе гъста и настръхнала като таралеж. Плочките бяха мръсни, край ъглите на къщата вятърът сигурно още от зимата бе складирал пожълтели вестници, пласмасови кофички от кисело мляко, кафяви листа.

Вратата зееше отворена, прозорецът вдясно бе счупен, а мрежата за насекоми раздрана.

Стаите бяха празни и мръсни. В ъглите спортуваха паяци, в хола притича мишка.

„Никой не иска да наема тая къща“ – оплакваше се собственикът.

Ник спря замислен в спалнята. Стори му се, че кръвта на Коцето още червенеє по мокета. Клекна и прокара длан по мръсния под. „Боже мой... сякаш не е било.“

Въздъхна тежко.

И килерът си бе същия – тесен, с грапави стени и кафеникав балатум. Ник шумно преглътна и плахо посегна към стената отсреща.

Нищо – беше си така хладна и корава, както и стените на затвора, където излежа присъдата. Натискът му омекна и ръката му бавно се изхлузи надолу. „Сякаш нищо не е било... Сякаш нищо...“ – въртеше се тая мисъл в главата му като досадна муха.

Излезе на двора жълт и унил.

Слънцето, голямо и златно-червено, изпичаше методично голата улица. Клоните на дърветата висяха като изплезени кучешки езици. Две жени в черно се появиха на ъгъла и се насочиха към църквата.

Ник се размърда, лицето му се отпусна.

Малко след като двете жени влязоха, отвърте се изсипаха наведнъж

десетина човека.

Той изсумтя и тръгна натам – бизнесът на попчето май бе потръгнал. Спомни си го – слабичък, обринат в пъпки.

Слабичък – вятър! Беше загладил косъма, бузките му висяха, чак косата му лъщеше мазна.

– Отче, да не си спечелил от тотото? – мрачно му се ухили Ник.

– О, помня те, помня те! Ти беше оня, неверникът.

– Върви ти, а?

– Господ се смили над светата наша черква.

– Златен дъжд? Или някое бабе си е изгървало тук пенсията?

– Ами! Чудеса, човече. След деянията на Лукаваго, дойде чудото Божие...

Двайсетина човека клечаха със свещи пред централната икона. Ник приближи.

– Виждаш ли?

Е, какво – Богородица. Какво чудо...

Устата му започна да пресъхва. Той я затвори и конвулсивно захапа въздуха.

Картината бе напукана. Какво напукана – боята направо се ронеше. Обаче... Обаче отдолу избиваше друг портрет на Божията майка – похубав, с по-ярки бои.

– Не – изхърка Ник и се хвана за гърлото, вперил поглед нагоре.

Оттам го гледаха очите на Мария. И носът бе неин. Веждите, косите... И ако я нямаше тая плащеница, и тялото щеше да бъде познатото.

– Мария... Мария...

– Тя е, Божията майка... Истинската... – мърмореше отчето край мишницата му.

Погледът му се плъзна надясно и долу, към ръцете на Мария, в които беше детето ѝ, невръстният Божи син.

– Не! – извика той истерично. – Не!...

И хукна към изхода...

КРАЙ

© 2003 Андрея Илиев

Източник: <http://hanko.hit.bg> (през <http://sfbg.us>)

Редакция: Mandor, 2006

Публикация: „Мними хоризонти“, изд. „Аргус“, София, 2004, „Нова българска фантастика“ №14

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/727>]